

Morató Aragonès (Medalla d'Or de la ciutat de Reus i Fill Adoptiu de Cornudella de Montsant) neix a Reus, província de Tarragona, el 1923.

Entre 1928 i 1941 resideix a Cornudella, on comença a pintar el Montsant cap al 1936 quan recalen en aquesta localitat del Priorat pintors com Ignasi Mallol, amb els seus alumnes de l'Escola d'Art de la Generalitat a Tarragona, i Ivo Pascual, que el 1940 el va animar a estudiar Belles Arts, després de passar els mesos d'estiu pintant al costat d'ell i els seus amics Bosch Roger i Ventosa.

El 1941, després de guanyar la Medalla Fortuny amb tan sols 17 anys, es trasllada a Barcelona per cursar els estudis de Belles Arts. En aquesta capital comença la seva amistat amb Bonaventura Puig i Perucho, hereu del paisatgisme corotià i de qui Morató sempre es va voler reconèixer deixeble; coincideix en un recés a Montserrat amb Miquel Villà, que influirà en la seva forma d'analitzar el color del paisatge. Iniciat, doncs, en l'impressionisme, no serà fins al seu primer viatge a París el 1950 que començarà a definir-la síntesi de llenguatges que caracteritza la seva obra, entre la tradició naturalista del paisatge, la racionalització constructivista, herència de Cézanne i els seus seguidors, i algunes maneres de l'informalisme i l'abstracció en el traç, el color i el tractament de la matèria.

En el seu segon viatge a París, el 1954, descobreix la pintura plana i l'obra de Clavé, Bouffet i Chagall, desenvolupant el gust per una estètica de tarannà expressionista, de perfils marcats, trets accentuats i preferència pels grisos i blaus i les tonalitats fredes, començant a ser conegut per la seva "rica paleta agrisada". París i Itàlia (on el 1955 comença a treballar la pintura d'estudi i s'allibera de les imposicions de l'obra al natural) seran, doncs, els dos centres que aportin a Morató Aragonès els elements necessaris per elaborar el seu propi estil, fruit de la fusió de tendències oposades. Aquesta recerca de l'equilibri entre el real i l'abstracte, fugint de les modes i intentant que la seva pintura fos sincera (treballant "des de dins") és pel que mai es va sentir lligat a cap moviment o grup concret. Referent a això va dir al 78: "qui treballa en el camp de l'art, més que restar qualitats, ha afegir-ne. Pretenc demostrar que avui dia, encara, es pot fer una obra d'art mitjançant el dibuix, la forma "; o també:" quan millor em trobo és pintant el record del que he viscut, amb una base d'apunts presos del natural. Això fa que m'acosti més a la realitat. Si no, algunes vegades arribaria a una combinació de colors i formes gairebé abstractes ".

Als anys seixanta, una de les seves èpoques més productives, redueix les seves sortides a l'estranger per centrar-se en el treball d'estudi. Després d'un nou viatge a París al 64, comença a utilitzar l'espàtula com a instrument pictòric gairebé exclusiu, la qual cosa constituirà un dels principals atractius de l'obra

d'aquesta etapa i una de les característiques definitòries del seu estil durant molt de temps. L'originalitat d'aquest tractament, no molt popular entre els pintors per les dificultats que comporta, propiciarà (o potser serà al revés) el pas a una progressiva geometrització de la seva obra ("planificació cristal·logràfica", l'anomenarà Santos Torroella), característiques que duraran fins a principis dels setanta i que coincideixen amb el seu període d'exposicions a la galeria Grifé & Escoda. Aquesta geometrització el portarà a realitzar obres cada vegada més cerebrals, trets que després aniran desapareixent gradualment,

coincidint amb la recuperació del pinzell, i que deixaran pas a un lirisme íntim i a una major suavitat de formes. 1975, any de la seva exposició a la Mitre Gallery, serà el moment en que la seva gamma de colors arribi al punt més suau i apastelat, produint-se a partir de llavors una evolució inversa, amb la recuperació dels tons càlids i dels contrastos audaços, afinant al màxim el llenguatge del pinzell, evidenciant una dicció cada vegada més lliure i una força de traç que no perdrà ni en els últims moments de la seva producció.

Morató sempre va voler mantenir-se vinculat a la seva terra, pintant els paisatges de Cornudella i Reus, que alternava en els seus períodes més viatgers amb vistes dels llocs que visitava. El paisatge francès, amb una arquitectura que afavoria la geometrització, i l'auster paisatge castellà, que propiciava el joc cromàtic i compositiu de difícil solució, van ser dos vèrtexs oposats d'una realitat que ell va saber conjugar amb destresa. Fonamentalment paisatgista i excel·lent dibuixant, va dedicar també a la figura i a les composicions de cafès gran part de la seva producció. Sense oblidar, en èpoques intermèdies, els temes de marines i els bodegons.

Amb un extens palmarès, reflex de la dedicació apassionada a la pintura, va ser també un gran amant de les tertúlies, i el seu nom forma part dels incondicionals de les que van tenir lloc en punts emblemàtics de la capital catalana: Kansas, La Punyalada, Samoa, La Cova del Drac i Escarlata.

Va morir a Barcelona el 5 de maig, un mes després de clausurar l'última exposició a la seva ciutat natal, i reposa a Cornudella, a la falda del Montsant, formant part del paisatge que tantes vegades va pintar.